

Eduskunnan vastaus hallituksen esitykseen laeiksi tuloverolain sekä varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta

Eduskunnalle on annettu hallituksen esitys n:o 32/1999 vp laeiksi tuloverolain sekä varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta. Eduskunnalle on valtiovarainvaliokunta antanut asiasta mietintönsä n:o 23/1999 vp.

Eduskunta edellyttää, että hallitus selvittää kevädistuntokauden 2000 aikana toimenpiteet, joilla tuloverolain 38 §:n mukaista jaettavan yritystulon pääomatulolaskentaa voidaan korjata siten, että yritystulon pääomatulon osuus voidaan jättää vahvistamatta silloin, kun tämä johtaa ansiotuloverotusta ankarampaan lopputulokseen.

Eduskunta edellyttää, että pankkitalletusten korkojen tullessa verollisiksi hallitus selvittää kevädistuntokauden 2000 aikana toimenpiteet, joiden nojalla liiketoimintaan kuuluvat varallisuusverolain 10 §:n 16 kohdassa tarkoitetut talletukset voidaan lisätä elinkei-

nonharjoittajien nettovarallisuuteen tuloverolain 38 §:n mukaista jaettavan yritystulon pääomatulo-osuutta laskettaessa.

Eduskunta edellyttää, että hallitus selvittää ensi tilassa ne toimenpiteet, joihin tulee ryhtyä pk-yritysten sukupolvenvaihdosten verosäännösten huojentamiseksi siten, ettei perheyriyten toiminnan jatkuvuus vaarannu tarpeettomasti niiden sukupolvenvaihdosten yhteydessä.

Eduskunta edellyttää, että hallitus selvittää kevädistuntokauden 2000 aikana mahdollisuudet kehittää muuttuneissa olosuhteissa toisaalta matkakustannusten vähentämistä tuloverotuksessa ja toisaalta työnantajien antamien työmatkaan liittyvien työsuhteiden verotusta.

Eduskunta on hyväksynyt seuraavat lait:

Laki

tuloverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/1992) 33 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on laissa 935/1993, sekä
muutetaan 96 § ja 143 §:n 5 momentti, sellaisena kuin niistä 96 § on osaksi laeissa 1502/1993, 1465/1994, 1549/1995 sekä 996 ja 1126/1996, seuraavasti:

96 §

Eläkevakuutusmaksuvähennys

Verovelvollisella on oikeus vähentää puhtaasta ansiotulostaan lakisääteinen työntekijän eläkemaksu ja työttömyysvakuutusmaksu, omasta ja puolisonsa pakollisesta tai lakisääteisestä eläkevakuutuksesta ja tällaiseen eläkkeeseen liittyvästä rekisteröidystä taikka

eläkesäätiössä tai eläkekassassa kollektiivisesti järjestetystä lisäeläketurvasta suorittamansa maksut. Myös vakuutusyhtiössä järjestetyn kollektiivisen lisäeläketurvan maksut ovat kokonaan vähennyskelpoisia edellyttäen, että tällä tavoin järjestetty lisäeläketurva vastaa eduiltaan enintään rekisteröityä lisäeläketurvaa.

Lisäksi verovelvollisella on oikeus vähentää muun kuin 1 momentissa tarkoitetun va-

vapaaehtoisen eläkevakuutuksensa maksuja 50 000 markkaa vuodessa, jos vakuutukseen perustuvaa eläkettä vakuutussopimuksen mukaan aletaan vanhuuseläkkeenä maksaa aikaisintaan vakuutetun täytettyä 60 vuotta. Vakuutusmaksuja voi vähentää vain siltä osin kuin vakuutukseen perustuva eläke yhdessä vakuutetun pakolliseen ja muuhun vapaaehtoiseen eläketurvaan perustuvien eläkkeiden kanssa vanhuuseläkkeenä johtaisi etuustasoon, joka olisi enintään 60 prosenttia tulosta, jonka perusteella vakuutetun lakisääteinen eläke laskettaisiin, jos hän olisi vakuutuksen ottamisvuonna tullut työkyvyttömäksi.

Vapaaehtoisen eläkevakuutuksen maksu on 2 momentissa säädettyllä tavalla vähennyskelpoinen siinäkin tapauksessa, että 2 momentin mukainen prosenttiraja ylittyisi, jos:

1) vapaaehtoiseen vakuutukseen perustuva eläke yhdessä vakuutetun muiden eläkkeiden kanssa olisi kuukaudessa enintään 5 000 markkaa;

2) yrittäjien eläkelain (468/1969) tai maatalousyrittäjien eläkelain (467/1969) mukaan vakuutetun vapaaehtoiseen vakuutukseen perustuva eläke yhdessä hänen muiden eläkkeidensä kanssa olisi enintään pakolliseen eläketurvaan perustuvien eläkkeiden ja jomankumman mainitun lain 11 §:n 1 momentin mukaan lasketun enimmäislisäeläketurvan suuruinen.

Vapaaehtoisen eläkevakuutuksen maksut ovat vähennyskelpoisia siltä osin kuin ne ovat verovuonna enintään 15 000 markkaa ja enintään 10 prosenttia verovelvollisen verovuoden puhtaasta ansiotulosta myös siinä tapauksessa, ettei selvitystä edellä 2 ja 3 momentissa säädettyjen edellytysten täytymisestä ole esitetty, jos vakuutukseen perustuvaa eläkettä vakuutussopimuksen mukaan aletaan vanhuuseläkkeenä maksaa aikaisintaan vakuutetun täytettyä 60 vuotta.

Edellä 2 momentissa mainittuun 50 000 markan enimmäismäärään voi sisältyä verovelvollisen puolison 2—4 momentissa tarkoitetun vakuutuksen maksuja enintään 15 000 markkaa.

Siltä osin kuin vapaaehtoinen eläkevakuutus ei täytä 1—5 momentissa säädettyjä edellytyksiä tai ylittää 2 momentissa tarkoitettua enimmäismäärää, verovelvollisella on oikeus vähentää lisäksi oman ja puolisonsa vakuutuksen maksuista 60 prosenttia, vuodessa kuitenkin enintään 30 000 markkaa. Sama vähennysoikeus koskee hänen tulok-

seen 68 §:n nojalla luettuja työnantajan suorittamia maksuja.

Kertamaksullisen eläkkeen tai erillisenä myönnetyn työkyvyttömyyseläkevakuutuksen maksut eivät ole vähennyskelpoisia. Verovelvollisen oman tai hänen puolisonsa eläkevakuutuksen maksujen vähennyskelpoisuuden edellytyksenä on lisäksi, ettei saman vakuutuksen maksuja ole vähennetty elinkeinotulosta tai maatalouden tulosta.

Vapaaehtoisena eläkevakuutuksena pidetään sellaista vanhuuseläkevakuutusta ja perhe-eläkevakuutusta sekä tällaiseen vakuutukseen liittyvää työkyvyttömyyseläkevakuutusta ja työttömyyseläkevakuutusta, johon perustuva eläke on tarkoitettu maksettavaksi toistuvina erinä puolivuositain tai lyhyemmin väliajoin vakuutetun tai edunsaajan jäljellä olevan eliniän tai vähintään kahden vuoden ajan. Tätä pykälää sovellettaessa otetaan huomioon myös kansaneläke.

Eläkevakuutusmaksuvähennys tehdään sen puolison ansiotuloista, joka on vaatinut vähennystä. Vaatimus on esitettävä ennen vähennysvuodelta toimitettavan verotuksen päättymistä. Jollei vähennystä voida tehdä siten kuin puoliset ovat sitä vaatineet, se tehdään ensisijaisesti sen puolison tuloista, jonka valtionverotuksen puhtaan ansiotulon määrä on suurempi.

Ulkomaisesta vakuutuslaitoksesta otetun vapaaehtoisen eläkevakuutuksen maksut eivät ole vähennyskelpoisia. Vakuutus katsotaan kuitenkin Suomesta otetuksi, jos sen on myöntänyt ulkomaisen vakuutuslaitoksen Suomessa oleva kiinteä toimipaikka. Ulkomailta Suomeen muuttaneen henkilön, lukuun ottamatta henkilöä, joka on ollut Suomessa yleisesti verovelvollinen Suomeen muuttamista edeltäneiden viiden vuoden aikana, maksamat vapaaehtoisen eläkevakuutuksen maksut ovat vähennyskelpoisia hänen verotuksessaan muuttovuodelta ja kolmelta sitä seuraavalta vuodelta, jos maksut perustuvat vakuutukseen, joka on otettu vähintään yhtä vuotta ennen henkilön Suomeen muuttamista.

143 §

Eräät siirtymäsäännökset

Ennen lokakuun 1 päivää 1992 otetun vapaaehtoisen eläkevakuutuksen maksut ovat vähennyskelpoisia 50 000 markkaan saakka

vuodessa siinäkin tapauksessa, että selvitystä 96 §:n 2 ja 3 momentissa säädettyjen edellytysten täyttymisestä ei ole esitetty, jos maksujen määrä on enintään 10 prosenttia verovelvollisen verovuoden puhtaasta ansiotulosta. Eläkevakuutus katsotaan otetuksi vasta, kun vakuutus sopimuksen mukaisia vakuutusmaksuja on alettu maksaa.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta .

Lakia sovelletaan 1 päivästä kesäkuuta 2000 ja sen jälkeiseltä ajalta kertyvään korkoon myös siinä tapauksessa, että korko maksetaan ennen 1 päivää kesäkuuta 2000.

Eläkevakuutusmaksujen vähennysoikeuden edellytyksenä olevaa 60 vuoden ikärajaa ja 60 prosentin eläketasoa sovelletaan 23 päivän kesäkuuta 1999 jälkeen otettaviin vakuutuksiin verovuodesta 1999 alkaen. Muita eläkevakuutusmaksujen vähentämistä koskevia muutoksia sovelletaan 1 päivästä tammi-kuuta 2000 alkaen kaikkiin tässä laissa tarkoitettuihin vakuutuksiin. Viimeistään 23 päivänä kesäkuuta 1999 otettuun eläkevakuutukseen sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olevia 58 vuoden ikärajaa ja 66 prosentin enimmäiseläketasoa koskevia säännöksiä ennen tätä lakia voimassa olleessa muodossa. Eläkevakuutus katsotaan otetuksi vasta, kun vakuutus sopimuksen mukaisia vakuutusmaksuja on alettu maksaa.

Laki

varallisuusverolain 10 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun varallisuusverolain (1537/1992) 10 §:n 16 kohta, sellaisena kuin se on laissa 230/1999, seuraavasti:

10 §

Verovapaat varat

Veronalaisia varoja eivät ole:

16) luonnollisen henkilön ja kotimaisen kuolinpesän korkotulon lähdeverosta annettussa laissa (1341/1990) tarkoitettu joukko-velkakirja eikä mainitussa laissa tarkoitettu

talletus silloinkaan kun talletukselle ei ole maksettu korkoa, eikä myöskään talletusten ja obligaatioiden veronhuojennuslaissa (726/1988) tarkoitettu verovapaa talletus;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta .

Tätä lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 2000 toimitettavassa verotuksessa.

Helsingissä 13 päivänä joulukuuta 1999

